

ה"זועם" לעת שיבה

שיחה עם אביגדור המאירי מאת חוה רזילי

ברגשות מעורבים, קיבל הסופר אביגדור המאירי, שמלאו לו בימים אלה 75, את הפרס שהוענק לו, מטעם עיריית חולון. אף כי אין הפרס מהפרי"סים הגדולים אצלנו, היה בו לגבי הסופר, אות מעורר וסימן להוקרה, ואולם, היה בפרס זה גם כדי לעורר בלב מקבלו עצב עמוק, על יצירותיו, המונחות כאבן שאין לה הפוכין.

אני חי מסנסיה של כ־200 ל"י, חובות איני חסר, והערך הממשי של פרס בן 500 לירות הוא קטן. אילו היו מצויגים אחד מפתותי, רק פעם אחת בחודש, או מעלים מהם ב"קול יש" ראלי", יכולתי להתקיים בכבוד — נא"נח א. המאירי, בשעת שיחתנו, בחדר עבודתו, אחד משני החדדים הקטנים של דירתו הצנועה.

לפתע פתאום מתעורר הלחם שבו, סניו התיוורים מתכרכמים, הוא לובש רוח קרב: "עשר פעמים חלקו עד מה את פרס, קוגל" לספרות יסה. כל הצ"עירים נמנים כבר עם חתניו, מה פת"אום העניקוהו לי ז' שואל הוא בסארי קאום. אני לא זכיתי לכך שמישהו יכתוב מסה על עבודתי, אך אם כתבתי 107 ספרים, בוודאי יש מה לכתוב —" אילו היה עכשיו אביגדור המאירי סופר צעיר, בוודאי היה נמנה עם ה"זועמים". בגילו שלה, הריהו קצת יוצא דופן — זועם' לעת שיבה.

בכך מקום שם יש צעירים — אנחנו במחלת —

על אף הזעם והטמפראמנט הצעיר שלו, אין אביגדור המאירי תמים דעים עם הסופרים הצעירים, אין לו מהם נחת. "הצעירים הם מחוצפים מאוד", — אומר הוא — "בכל מקום שם יש צעירים — אנחנו במחלת". ובדברו על הצעירים, הריהו נזכר בצעיר אחד פ.קול ישראל, שהעלה מאוד את המ"ח: "הנה, בא לביתי צעיר אחד

אביגדור המאירי

הים וקוראים אותם מחזות מקוריים, שבחדרי עבודתם של הסופרים... ה"בסטיסלר" הגדול ביותר בעברית, זה — השגעון הגדול. לאחר ששפך אביגדור המאירי סמרי לבו, העלה את טענותיו וקובלנותיו בהדגשת הערה חוזרת: "אגל תכ" הבי. בק כה וכה לא ידפיסו את זה". התחלנו לדבר על יצירתו, מבר חינה ספרותית. על שאלתי — איזו יצירה מיצירותיו הרבות הוא מחשיב ביותר — השיב תחילה בהתחכמות: "זו שעדיין לא כתבתי... ולאחר מכן, השיב ברצינות: "הרוסאן הנד" שוב ביותר בין יצירותי — "המ" שיח הלבן". זהו רוסאן מוצע על השואה, שהופיע בסוף מלחמת היט"ל, בתקופת סטאלינגראד. סמרי, הש" געון הגדול" הוא ה"בסטיסלר" העב" רי הגדול עד היום".

— בכמה מהדורות ראה ארץ? אני יודע בכמה מהדורות? המר"ל אינו אומר איזו מהדורה ראתה לאח" רונה את, וכמה טפסים, ואני מס" סיד הן את ההנאה הרוחנית, הן את התנאה החומרית. הכל כדי שלא אוכל להרוויח קצת כסף... אבל אני יודע היטב, ש"בסטיסלר" כזה עוד לא היה בספרות העברית. כשיצא לאור לראשונה, היחה לנו יהודה פר" לין וליטא. אנחנו איבדנו יהדות יק"

סימה סלוניס: "נערה" בגלריה "יהודית" בתל-אביב

מקול ישראל' והביא עמו סכונת הק"לטה, ואף כי אמרתי לה, שאינני רוצה לתת לראדיו אף לא מלה אחת, כי חש"בון לי עם, קול ישראל', הקליט אותו צעיר את דברי וגם שדרים". כל חיי הייתי נלחם לספרים הצ"עירים, פעם בא אלי המשורר דוד שמ"עוני ואמר לי: אתה נלחם כל חיך לצעירים, אולי יש לך, אצלם, פרוטק"ציה בשבילי? לפני כמה זמן אמר אי-זה, צוציק בראדיו משהו, על אחד שמעונוביץ', אלוהים אדירים! מי יר"שב שם בראדיו? אני צריך לתת להם דבר".

חשבון לו, להמאירי, עם, קול יש"ראלי, מרי פעם בפעם הוא שומע על עיבודים שונים מיצירותיו, בלא שי"צינו כלל מהו המקור.

גם בשטה התיאטרון אין נחת, הכל אומרים, כי הם רוצים מאד במחזה מקורי, אלא שאין מחזה מקורי ראוי לשמו. אביגדור המאירי מתקומם נגד הגורסים כך. "למי הם מספרים זאת? — שואל הוא. "עוד לפני שנים רצתה "הבימה" להציג את "מסדה" שלי, שלי חת המהזח לריינהרדט והוא רצה לבוא לבימה, חזבר לא יצא לפועל מסיבות שונות. באמתחתי מחזות נר"ספים ל"דן", חנה סנש" ועוד, על "חנה סנש" בלבד עברתי תשע שנים! הכל אומרים, אמנם — מדוע אין מחזה

חיה שפיר:
"פינה בפריס"
מתערוכתה
בגלריה כ"ץ
בתל-אביב

רה ביותר, בעלת תרבות עברית". — אלו השפעות היו, לדעתך, על יצירתך?

"אני רואה את עצמי כותלמידם של שני סופרים: ההונגרי אנדריוס אדי, וריגו מריה רילקה, המשורר הנר"מני, שהי בפראג".
"בקרוב יראה אוד במוסד ביאליק מבחר שירי, משירי הראשון, שהי ברתי בהיותי בן שש עשרה וחצי". את השיר עצמו איננו זוכר בעל פה (איני זוכר את מרבית שירי). ביקשתי שלא יכניסו אותו למבחר, אבל גורדון, ממוסד ביאליק, צעק: "מה, את זה לא תכניס? הלא יש שם פרוגרסטה של כל חיך!". עכ" שיו יצא לאור גם ספר"שיחתי עם ביאליק, אני מבקש לגלות בו את ביאליק הקונדס".

— מה דעתך על הספרות הצעיר"רה שלנו? — אני "מסתכנת" ושר"אלת.

"מוטב — אומר המאירי — ותס"אלי על שירתנו הצעירה, זה דבר איום, הכל מתקים את המשורר הבל"תישפוי בדעתו, עורא פאונד, השיר רה הצעירה? פשוט פספוט, שורה אינה, נרבתק' לשורה... נו, הפרוזה הצעירה, אינה יורדת כל-כך, ויש בה ניצנים מבטיחים, הוא הדין בדראמ"טורגיה הצעירה, אני ראיתי מהזות חדשים ולא הבינותי מלה, גם הקהל ששיב סביבי לא הבין, אבל אומרים שמבינים..."